

Naslov originala:
Evie Blake
VALENTINA: THE DARKROOM

Copyright © Noelle Harrison
Copyright © 2012 Luisa Mandelli, Antonio Giovanni Crepas,
Caterina Crepas and Giacomo Emilio Crepas
Inspired by the character Valentina by Guido Crepax
Illustrations: Copyright © Guido Crepax, Crepax Estate
All rights reserved

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, Kamelia izdavaštvo d.o.o.

Special thanks goes to Mr Antonio Crepas for his help and support.

ISBN: 978-86-80654-03-4

EVI BLEJK

Valentina

u mračnoj
komori

Prevela sa engleskog
Anja Ignjat

KAMELIA

Beograd, 2018.

Za Barija,
ti si mi sve.
I za Valentinu,
koja postoji u svakome od nas.

Valentina

VALENTINA SE PODIŽE NA LAKTOVE i pogleda u svog ljubavnika. Živeli su zajedno već šest meseci. Nagla se napred i pažljivo stavila ruku na Teova leđa. Voli ovo da radi dok on spava, kad ne zna koliko ona voli da zamišlja njih dvoje zajedno, i šta bi sve bilo moguće. Nežno je prešla rukom preko njegove besprekorne kože, dozvoljavajući sebi taj redak trenutak naklonosti. To je gest koga se vrlo pazi kad je Teo budan.

Valentina je proučavala svoju lanenu belinu nasuprot žućkastoj puti Tea Stena, razmišljajući kakav savršen kontrast čine njih dvoje. Ona je bleđa i krhka poput svoje omiljene ikone dvadesetih godina, Luiz Bruks. On je tamnijeg tena, senzualniji od svih latino ljubavnika koje je ikada poznavala, ali očiju uznemirujuće jarko-plave boje. Imalo bi više smisla da je ona ta koja je tamnoputa. Ipak je ona Italijanka, dok je Teo iz Njujorka, dete holandskih imigranata. Ne zna mnogo o njegovoj prošlosti, ali deluje joj vrlo različito od njene. On je blizak sa oboje svojih roditelja, i u Valentininim očima njegovo detinjstvo je čarobno. Toliko pažnje i novca kojima je obasipan. Teo je uspešan čelista, džokej i mačevalac, a ujedno govori i bezbrojne strane jezike. Mogao je da se bavi bilo kojom profesijom koju bi izabrao. Jedan od onih muškaraca za koje je mislila da će je nervirati. Privilegovan uspešan tip koji ne mora da brine o tome kako će zaraditi za život, i može sve svoje vreme da posveti svojoj strasti – proučavanju i analizi moderne umetnosti. A ipak ga nije ostavila prvom prilikom, kao što je mislila da hoće. Umesto toga,

evo ga ovde u njenom krevetu, izgubljenog u nevinošću sna pokraj nje. On živi s njom.

Valentina spusti pogled na svog usnulog ljubavnika. Teo je ležao na stomaku, glave okrenute na drugu stranu. Pitala se kuda su ga njegovi snovi odveli. Pitala se da li će se probuditi sa sećanjem na njen dodir na svojoj koži. Prošle noći je toliko želela da ga dovede do vrhunca, a opet, čudno, nije imala želju da i sama doživi orgazam. To nije uobičajeno za nju, pomisli. Čak ni sada ne zahteva jutarnji seks. Da li strast u nekom trenutku izbledi? Ako biste oduzeli seksualnu želju koja postoji između Tea i nje, da li bi išta ostalo? Stranci pre njihovog spajanja, i stranci posle toga. Da li je došlo vreme da ovo završi? Ne, *ne još*, molio je glas u njenoj glavi, i ona pokuša da odagna osećaj nelagode. Paniči bez potrebe. Sve je ovo samo novo za nju, taj zajednički život.

Nikada ni sa kim nije delila stan, ne otkako je njena majka otišla. I dalje je iznenađuje kako joj je sve to delovalo prirodno, ta činjenica da se Teo useljava. Zna zbog čega ga je pitala. Bila je to refleksna reakcija na upozorenje njene majke. Da li je on iskorišćava? Instinktivno odbacuje taj predlog. Toliko se dvoumio oko prihvatanja njene ponude. Nekoliko puta ju je pitao je li sigurna. Postoji nešto drugačije u vezi s njim. Već ju je video u najgorima izdanjima, i nije otišao.

Valentina je uvirtela ivicu čaršava oko svog prsta i čvrsto je zategla. Prsten belog pamuka zario joj se u meso, terajući je da se ugrize za usnu. To je zbog toga što on ništa ne uzima zdravo za gotovo, pomisli ona. Uprkos svom lagodnom životu, ne prestaje da se trudi da joj ugodi.

Ponovo je legla na krevet i nasmejala se gledajući u plafon, proučavajući svaki svetlucavi kristal lusteru dok je razmišljala o protekloj noći. Neodlučno je prešla jezikom preko usana. I dalje je mogla da ga oseti. Naslađivala se slanošću svog ljubavnika dok se prisećala kako ga je milovala usnama, terajući ga do krajnjih granica, ne prestajući bez obzira na molbu da bude u njoj. Nije to dozvolila. Želela je da on bude u centru pažnje. I zbog toga je nastavila: lizala je, grickala zubima, jezikom prelazila čitavu dužinu njegove muškosti

i stiskala njegovu baršunastu tvrdoću među svojim usnama. Bilo joj je potrebno da oseti njegovo prepuštanje u svojim ustima. Njegovu ranjivost, i svoju moć. Odvela ga je preko ivice. I kada je Teo prostenjao njeno ime, bio je to kao plamen u njenom srcu. Žario ju je i grejao istovremeno, ispunjavajući je dvostrukim osećanjem: straha i zadovoljstva. Kako je to bilo moguće? Obično nije volela kad njeni ljubavnici govore, a kamoli stenju njeno ime. Uvek insistira na vođenju ljubavi u tišini. Mrzi lažne izjave ljubavi izgovorene u žaru strasti. A Teo ju je ipak dozivao, i eho njenog bića mu je odgovarao iz dubine njene duše, uprkos njenom svesnom poricanju. Sada joj je njegov slan ukus i dalje bio na usnama. Nije ni čudo da je sanjala more. Zatvorila je oči i odgurnula neželjene slike, dok joj je osmeh bledio. Ali ponovo su se pojavili, ti iščašeni osećaji iz njenog sna. Tonula je pod vodom, nesposobna da zapliva prema svetlosti. Svugde je bila tama, gušila se.

– Hej, šta nije u redu?

Ona otvori oči. Teo je ležao na boku, glave naslonjene na ruku, i posmatrao je bistrim plavim očima.

– Ružno sam sanjala noćas.

Privukao ju je k sebi, i dopustila mu je da je zagrlji. Zatvorila je oči i osetila njegovu bradu na svom temenu.

– Želiš li da mi ispričaš? – upita, glasom prigušenim njenom kosom, ali nije mu odgovorila, ne odmah, i nije je prisiljavao. Toliko je dobar osećaj biti u njegovom zagrljaju: ne želi da ih vrati nazad u svoje noćne more, da im svojim problemima upropasti dan.

– Ne – reče ona.

– U redu, draga. – Poljubio ju je u teme. Nežnost je tako lako silazila s njegovih usana. Da li je to stvarno mislio? Bilo joj je teško da učini isto, reči su joj zapinjale u grlu. *Draga*. Ukrutila se u njegovom zagrljaju, sada želeći da se odvoji od njega. Teo je nežno raspleo svoje telo od njenog, kao da je osetio njenu potrebu da se distancira.

– Skuvaću čaj – reče, izlazeći iz kreveta, i pažljivo izbegavajući kontakt očima. Gledala ga je u svoj njegovoj veličanstvenoj nagosti dok je prelazio preko sobe. Iako se ogrnuo njenom svilenom kućnom haljinom, to je samo doprinelo njegovoj muškosti, ističući

muževne obrise njegovog tela. Osetila je leptiriće ispod pupka, sve dublje i dublje, dok ga je posmatrala kako izlazi iz sobe. Zašto se maločas ohladila u njegovom naručju? Sada bi želela da vodi ljubav.

Pogledala je na sat. Već je bilo prošlo sedam. Trebalo bi da ustane, pred njom je dan pun obaveza, a opet ne može da se odvoji od sigurnosti njihovog kreveta. Zevala je i protezala se, čekajući da se Teo vrati s čajem. Drago joj je što nije upropastila ovo jutro svojim narcisoidnim strahovima.

Valentina nije zaneta prošlošću. Nikada nije razumela opsednutost transparentnošću u vezama prisutnu kod njenih savremenika. Potrebu da kopate po sopstvenoj prošlosti i očekivanje da vaš ljubavnik učini isto. Zbunjuje je koliko mladih žena želi da manipuliše svojim momcima igrajući na kartu sažaljenja. Poslednja stvar koju želi je da bude žrtva. Ne, bolje je nikada se ne osvrutati za sobom, uvek zadržati dozu tajanstvenosti. Veruje da svoje tajne treba zadržati za sebe. To je oduvek bio njen moto. A opet...

Ne može da izbací iz glave reći Đine Faladi. Izrečene, naravno, iz najbolje namere. Đina je draga osoba, mada po Valentininom mišljenju možda malo previše potčinjena. Videla je kako dopušta svom dečku, Đorđu, da joj naređuje. Boga pitaj kako se tek ponaša u krevetu. Ali uprkos tome, Đina je jedan od najboljih profesionalnih šminkera s kojima je Valentina ikada sarađivala. Prošle nedelje su zajedno odletele za Prag da urade modni editorijal za časopis *Marie Claire*. Bilo je to na putu kući, nakon nekoliko čaša vina u avionu, kada joj je Đina postavila pitanje koje joj od tada ne izlazi iz glave.

Kuda on odlazi?

To je Đina pitala. Valentina se spremala da odgovori da nema pojma, i da nije ni bitno, Teo i ona nisu ljubomorni, ali se predomislila kad je videla kako Đinina obrva počinje da se izvija.

Posao. Uzela je gutljaj crnog vina. *Ide na izložbe. Upoznaje umetnike. Kupuje umetnička dela*, neodređeno je dodala. Dobar izgovor, i ko zna, možda i istinit. Ali stvar je bila u tome što Valentina nije imala nikakvu predstavu o tome kuda njen ljubavnik jedanput mesečno nestaje na po nekoliko dana. Da, bilo je članaka i recenzija, i izdao je dve knjige pre nego što ju je upoznao, jednu o nemačkom

ekspresionizmu i jednu o italijanskom futurizmu dvadesetih, ali to ni izbliza nije bio obim radova koji biste očekivali od umetničkog kritičara koji toliko putuje. I šta je radio u Milanu? Od povremenih predavanja na fakultetu teško da je mogao pristojno da živi. Sigurno da bi mogao da dobije bolju poziciju na nekom univerzitetu u Americi? Ipak, kada ga je pitala šta radi u Italiji, izbegao je odgovor, mašući rukama poput pravog Italijana i neodređeno odgovorio da je to mesto na kome u ovom trenutku treba da bude. Svakog je dana očekivala da će joj reći da se vraća kući. A ipak je i dalje tu, nastanjen u Milanu skoro godinu dana nakon što su se upoznali.

U početku, Valentinu nije zanimalo kuda Teo odlazi. Zapravo se, tokom prvih par meseci zajedničkog života, radovala njegovim kratkim nestancima. Nije mogla prestati da presipituje svoju preuranjenu ponudu, i krivila je majčine reči što su je navele da mu to predloži.

– Nemoj da mu dozvoliš da te poseduje, svi oni to žele. I, za boga miloga, nemojte početi da živite zajedno.

Kao i uvek, majka joj je podrezala krila. Šta je Valentinu uopšte navelo da je pozove? Bila je u nekoj vrsti ekstaze posle prvih nekoliko nedelja s Teom, i imala je budalastu potrebu da to podeli sa svojom majkom. Čak je ostala budna pola noći čekajući pravo vreme da je pozove u Ameriku. Naravno, trebalo je da zna šta će se desiti. Umesto da bude srećna zbog nje, njena je majka videla samo loše strane.

– Valentina – upozorila ju je – ti i ja nismo sposobne da se u potpunosti prepustimo samo jednom muškarcu. Potreban nam je prostor. Dušo, ja sam to naučila na teži način. Nemoj da srljaš.

Njen savet je razbesneo Valentinu. Ona *nije* bila poput svoje majke, koja je sujeta i samoživa, stalno traži pažnju i nesposobna je da deli, čak i sa svojom sopstvenom decom. Morala je da joj dokaže da greši. Zato ga je te iste večeri, na njegovo zaprepašćenje, pozvala da se useli kod nje. Zašto da ne? Njegov stanodavac mu je baš bio otkazao, pa je ionako morao da nađe mesto gde će živeti. Njen stan je bio ogroman i nije je koštao ništa, s obzirom na to da je pripadao njenoj majci. Bili bi cimeri, rekla mu je, koji igrom slučaja

upražnjavaju seks. Neprimerenost njenog predloga ga je nasmejala, i nazvao ju je ludom ženom. Ali je ipak pristao.

Ipak, ako želi da bude iskrena prema sebi, Valentina mora priznati da se boji da bi njena majka mogla biti u pravu. Nalazi da joj je teško da se navikne na kompromise. Teo i ona se retko svađaju, i imaju sličan ukus kada je u pitanju muzika, hrana i umetnost, ali sitnice su te koje joj smetaju. Ona voli kada su vrata spavaće sobe noću otvorena, dok Teo više voli zatvorena vrata i potpuni mrak. Ona voli mir i tišinu dok radi, a on pušta muziku. Uglavnom je to nešto što oboje vole, ali povremeno pušta muziku iz osamdesetih koju njena majka voli, *Joy Division* ili *The Cure*, toliko glasno da može da je čuje dok je u svom studiju ili u mračnoj komori razvija slike. Od toga uvek zaškrguće zubima. I ponekad previše priča. Pažljiv je da ne govori o sebi, ili da ne pretera s pitanjima o njenoj majci (to je nešto što svi njeni ljubavnici na kraju urade, uzrokujući da se ona istog trenutka ohladi), ali je opsednut raspravama. To naravno može biti na temu umetnosti, ili filma koji su upravo pogledali, i to je u redu. Ali Teo voli i da se zaglubi u raspravi o aktuelnim temama, ekonomiji ili istoriji. Konstantno je ispituje o italijanskoj politici. Šta ljudi danas misle o Musoliniju? Šta se događalo s njenom porodicom tokom Drugog svetskog rata? Valentinu to ne interesuje. Politika joj je presela još kad je bila dete. Priče o tome šta se dogodilo s porodicom njenog oca tokom rata kojima ju je majka uspavljivala bile su dovoljne da je odbiju za ceo život, kao i rasprave o dobrim i lošim stranama komunizma koje je majka vodila s njenim bratom Matijom, u retkim okolnostima kada ga je viđala. Nekako je izjednačavala sukob ideologija svojih roditelja s razlogom što je njen otac otišao pre toliko godina. Valentina nije volela idealiste. One koji zanemaruju sopstvenu porodicu zarad opšteg dobra. Teo joj se činio pragmatičnijim, a kako i da ne bude uz način na koji je odrastao? A opet, kad počne da priča o svetu i nadi za promenom, to je čini nervoznom. Da li on primećuje zategnutost njenih usana dok se pretvaraju u nekomunikativnu liniju, stegnutost njene vilice kad insistira na njenom mišljenju? Nije slučajnost da obično već sledećeg dana Teo objavi da kreće na službeni put, kao da zna da joj je potrebno da bude sama.

Valentina se davno navikla na samoću. Odrasla je kao da je jedinica, budući da je Matiji bilo trinaest godina i da je bio u internatu kad se ona rodila. Njen je otac otišao pre nego što je bila dovoljno stara da ga zapamti. Čak i Matija tvrdi da ne zna gde se nalazi. Tako da su ostale samo ona i njena majka, koja ju je od malih nogu učila da bude sama sebi dovoljna. Kada je bila vrlo mala, majka ju je vodila sa sobom na fotografske tezge, i dugi sati tokom kojih je čekala učinili su je strastvenom ljubiteljkom knjiga.

Kada je Valentina napunila trinaest godina, majka je počela da je ostavlja u Milanu, tvrdeći da ne želi da prekida njeno školovanje, ali je Valentina podozrevala da nije želela da joj njena kćerka tinejdžerka kvari imidž. Svi muškarci su voleli Tinu Roseli. Bila je ikona u svom svetu glamura i stila. Njoj u odbranu, nikada nije krila svoje godine, ali bi za njenu taštinu bilo teško podnošljivo da se pojavi u društvu upadljivo mlađe verzije same sebe. Tako bi Valentina ponekad provodila i po nekoliko nedelja sama u stanu, u kojima bi joj jedino društvo bila majčina mrzovoljna mačka, Taš. Seća se da je jednog petka posle škole kući dovela Gabi, kao i potpune zapanjenosti njene drugarice kad je shvatila da je Valentina cele nedelje bila sama. Tu je činjenicu pažljivo skrivala od drugih kad je bila u školi.

– Ali ko se brine o tebi? – pitala ju je Gabi očiju razgoračenih od sažaljenja.

– Nije mi potrebno da se neko brine o meni – nadmeno joj odgovori Valentina.

– Da li sve sređuješ sama? – upita Gabi. – I odeću?

Valentina nije mogla da ne primeti kako joj prijateljica odmerava izgužvanu školsku suknju i bluzu. Kaluđerice su joj uvek prigovarale zbog neuredne uniforme, i pazila je da tu kritiku nikada ne prenese svojoj majci, koja se silno ponosila svojom pojavom i Valentini uvek ostavljala stroga uputstva o tome kako treba da izgleda.

– Baš me briga kako izgledam – nonšalantno je rekla. – To je samo škola.

Gabi je polako okačila svoju torbu o naslon kuhinjske stolice. Sto je bio pretrpan neopranim šoljama i ulepljenim tanjirima.

– Znači sama kuvaš? – pitala je Valentinu.

– Tako nekako. – Valentina je vrckajući otišla do frižidera, osećajući se veoma odraslom. – Jesi li gladna?

– Uvek! – Gabi joj se široko nasmešila. – Hej, ajde da jedemo sve što ne bismo smele. Otići ću do pekare dok ti kuvaš.

Valentina je lenjo otvorila vrata frižidera i zagledala se u unutrašnjost. Imala je teglu pesta, parče parmezana i kutiju rigatona. To je bilo to. Gabi joj se pridruži kraj frižidera. Stavila je ruku oko struka svoje prijateljice kada je ugledala njegov oskudan sadržaj.

– Je li to sve? – prošaptala je užasnuto.

Valentina nije mogla da odgovori. Gledala je unutrašnjost frižidera očima svoje drugarice. Toliko se zastidela svoje majke.

– Mami hrana nije toliko bitna...

Gabi ju je stegla oko struka.

– Mogu da ti skuvam nešto lepo. Mama me je naučila tome.

Valentina se ugrizla za usnu. Volela je Gabi, ali ponekad nije mogla a da ne oseti blagu ljubomoru. Gabina majka bila je jedna od onih tradicionalnih italijanskih mama. Punačka, svima je ugađala i stalno kljukala svoju decu. Zbog toga je, žalila se Gabi, ona bila duplo veća od Valentine. A ipak se Valentina divila Gabinim raspupelim oblinama. Ona sama još uvek je bila visoka i štrkljasta, bezoblična. Njena je majka nikada nije naučila da kuva.

– U redu, otići ću do pekare da nam kupim malo kolačića – ponudi se Valentina.

– Uzmi mešane, svakoj po četiri različita! – povika Gabi za Valentinom dok je izlazila.

Ne samo da je Gabi za nju skuvala raskošan obrok od rigatona s pestom od paradajza (gde li je samo pronašla sastojke u haosu kuhinjskih ormarića?), već je do Valentinog povratka iz poslastičarnice stigla i da obriše pod, opere sudove i prebriše kuhinjski sto. Želja njene drugarice da se brine o njoj ispunila je Valentinu divljenjem, jer je znala da ona ne bi pomislila da uradi isto za nju.

– Zar nisi usamljena? – pitala ju je Gabi slistivši paradajz sos, gladno oblizujući kašiku.

– Nikada – reče Valentina, zadovoljno se zavalivši u stolicu punog stomaka, što se nije događalo često. – Dopada mi se da budem sama. Mada mi ne bi smetalo da imam tebe kao kuvaricu.

Ta ljubav prema samoći nikada je nije napustila. Tako da se sve do Đininih sudbonosnih reči Valentina zapravo radovala Teovim kratkim odsustvima. Samo dva, najviše tri dana van kuće. Dovoljno dugo da uživa u svojoj usamljenosti i da ga se uželi, ali ne previše dugo da bi se brinula gde je ili šta radi. Činjenica da nikada nije ponudio objašnjenje pokazuje da veruje da su oni iznad posesivnosti u koju drugi mogu da zaglibe. Oni su stvarno na prvom mestu cimeri, pa tek onda ljubavnici. Nikada je ne pita šta je radila dok je bio odsutan.

Valentina ustade iz kreveta i razgrnu zavese, odškrinuvši francuski prozor. Jeseni povetarac ju je rashladio, ali iako joj se koža naježila od hladnoće, više je volela da ostane naga. Zatvorila je oči i osećala je vetar kao nečiju ruku koja je miluje od čela, niz obraze i vrat sve do grla i grudi. Osetila je kako su joj se bradavice ukrutile kako je temperatura u sobi opadala a vetar joj lepršao među nogama. Mogla je da čuje neprestan protok saobraćaja kroz Milano, žilu kucavicu grada, a opet je osetila i neki mir u svemu tome. Nasumično je zamislila slike mira i spokoja: golubove koji sleću pod arkadu Bazilike Svetog Ambrozija, čamac koji plovi kanalom Naviglijo, praznu ljuljašku u Parku Sempione kako se njiše na povetarcu. Osetila je miris osušenog lišća, zamišljajući kako opada s drveća u Via de Amicis. Volela je Milano u ovo doba godine. Grad se konačno rashladio nakon teškog, sparnog leta. Avgust ume da se pretvori u noćnu moru s temperaturom od četrdeset stepeni a nebom sivim poput olova. Svi pokušavaju negde da odu. Ove godine su Teo i ona pobegli na Sardiniju na tri nedelje. Bilo je jednako toplo, ali je morski povetarac uklonio osećaj sparine.

Ona otvori oči i oseti snažnu čežnju za povratkom na Sardiniju, da bude u prirodi, gola na toplom pesku, osećajući slan i oštar miris mora koje je oplakuje. Dok je prelazila preko sobe, pomisao kako gazi morem bila je za nju poput melema. Osećala je težinu svoje golotinje i uhvatila odraz svoje zadnjice dok je prolazila pored

ogledala. Muškarci su se uvek divili njenoj pozadini. Morala je da prizna da se i sama ponosi njome. Nakon što je bila onakva mršavica u pubertetu, bila je zadovoljna kada je konačno dobila obline. Mrzi da vidi druge žene kako se srame svojih tela. Kako se bore s kupaćim kostimima sakrivene iza peškira na plaži, kako su nesigurne i sklanjaju pogled dok isprobavaju odeću u kabinama. Zar je moguće da ne vide koliko su prelepe, u svoj svojoj različitosti, unutar svojih oblikih kontura: baršunaste kože, grudi svih veličina i oblika, mekih stomaka, širokih kukova, rasnih bedara? Jedine žene koje su jednako otvorene kao i ona kada je o golotinji reč jesu manekenke koje fotografiraju. Te poput štapova mršave devojkice lišene su svake vrste nesigurnosti. Ponekad je unervozi, skoro razljuti, kada vidi manekenke za koje je jasno da pate od anoreksije. Ona je, po mišljenju svih svojih prijatelja, jedna od osoba najmanje sklonih osuđivanju drugih. A ipak, anoreksija budi u Valentini duhove iz prošlosti. Slike njene majke koje bi želela da zaboravi.

Do trenutka kada se Teo vratio u spavaću sobu s poslužavnikom natovarenim čajnikom, šoljicama i tacnama, Valentina je ponovo sedela na krevetu sa iščekivanjem, naslonjena na jastuk koji je postavila uz gvozdenu krevetsku postolje. Ovo je bila jedna od prednosti života udvoje. Bilo je dovoljno da joj Teo skuva čaj da bi se osetila dragocenom.

Njen ljubavnik je oprezno spustio poslužavnik na sredinu kreveta i vratio se nazad u krevet pored nje.

– Hoćete li vi da poslužite čaj? – upita je.

Učitava fraza ju je zabavila. Poslednja stvar koju bi mogla da zamisli da radi jeste da sebi sipa čaj iz čajnika poput neke vojvotkinje.

– Naravno – rekla je, gledajući Tea ispod trepavica. – Kao što već znaš, ponekad volim da budem glavna.

Uzvratio joj je osmehom dok je uzimala čajnik da sipa čaj u njegovu šolju. Dok je to radila, Teo se nagnuo napred rukama joj obuhvativši dojke.

– Ne bih želeo da se vreo čaj prospe po mom vlasništvu – objasnio je, namignuvši joj.

Nonšalantno ga je odgurnula, iako je deo nje ovo voleo. Naslonila se na jastuk, držeći šolju toplog čaja između ruku, i pitajući se da li su oni slika i prilika starog bračnog para koji zajedno sedi u krevetu pijući *earl grey* za doručak. Mi smo barem goli, pomislila je tešeći se.

– Jesi li sada bolje? – upita je Teo.

Klimnula je glavom, pijuckajući čaj. Vrela tekućina ju je umirila, i da, mogla je sa sigurnošću da kaže da su noćni strahovi za danas odagnani. Teo spusti svoju šolju na stočić pred kreveta, nagnu se napred i poljubi je u vrat, tačno ispod uha. Zagolicalo ju je, ali i učinilo da srce počne brže da joj kuca.

– Hteo bih nešto da te pitam – prošapta on, podižući joj kosu svojim dahom.

Nehotično se ukočila od nelagode. Ne, ne sada, ne želi ovog jutra da razgovara o tome.

– Moram da ustanem. Hoću da razvijem neke slike pre nego što odem na snimanje – reče, vraćajući svoju šolju na poslužavnik.

– To je samo jedno pitanje, Valentina, nemoj da brineš. – Pogledala ga je i on joj se smešio, sa zagonetnim izrazom u očima. Da li joj se on to rugao?

– Pa, nastavi onda – naredila mu je.

– Moji roditelji dolaze u Evropu – reče Teo. – Prvo idu u Amsterdam da posete moju baku i deku, ali onda su mislili da dođu i vide mene, nas, ovde u Milanu.

– Oni znaju za mene?

– Naravno da znaju za tebe! – nasmejao se. – Valentina, živimo zajedno već šest meseci. Umiru od želje da te upoznaju.

Uspaničeno ga je pogledala. On je bio potpuno opušten, kao da se radi o nečemu beznačajnom. Činjenica da njegovi roditelji dolaze u Milano. Da želi da se ona upozna s njima. Usta su joj se osušila i ceo minut nije mogla da progovori.

– Neće doći pre kraja novembra – nastavio je. – Znam da je to udaljeno čitavu večnost, ali hteo sam da te upozorim na vreme. – Oklevao je, počinjući da primećuje izraz na njenom licu. – Znam da baš ne voliš te porodične stvari.

Ljutito je odmahнула glavom.

– Ne, Teo, izvini. Ne mogu da se upoznam s tvojim roditeljima.

– Šta? – Izgedao je zaprepašćeno.

– Rekla sam ti ovo i ranije. Ja sam takva kakva sam – ukočeno je rekla, otkrivši pokrivač u žurbi da ustane iz kreveta. Teo je uhvati za ruku, zadržavši je.

– Valentina – reče joj nežno. – Ovo stvarno nije nešto oko čega bi trebalo da se brineš. Oni su fini ljudi. Toliko sam im pričao o tebi. Samo žele da te upoznaju.

Valentina se okrenula i pogledala ga.

– Ispričao si im sve o meni! – prasnula je.

– Naravno da jesam. Devojka si mi. – Teo je delovao povređeno.

– Prvi put čujem za to – reče okrutno.

Teovo čelo se naboralo od zbunjenosti.

– Onda, šta si mi ako mi nisi devojka? Živimo zajedno, Valentina. Već smo prošli kroz...

– Nemoj da si to izgovorio... Rekla sam ti da to više ne pominješ...

– Ali, Valentina...

Podigla je ruku, zaustavivši ga pre nego što je počeo da govori.

– Ja sam tvoja ljubavnica, Teo. A to je veoma drugačije od uloge devojke. Reč „devojka” implicira da imamo ozbiljniju vezu, moguću zajedničku budućnost. „Ljubavnica” je prelazni termin. To je privremeno stanje.

– Isuse, Valentina! – uzviknu Teo. – Ti si jedna nesnosna žena.

– Zapamti, Teo – reče mu smireno, i bio je to dobar osećaj, osećaj kontrole nad situacijom – kada si se uselio u ovaj stan, rekla sam ti da je to pogodno za oboje. Ali rekla sam ti i da neće trajati zauvek, sećaš se?

Slušala je svoj glas. Kao da nije izlazio iz nje, i neprijatno ju je podsetio na način izražavanja njene majke. *Ne dozvoli mu da te poseduje.*

– Valentina, ne teram te da se obavežeš ni na šta. To su samo moji roditelji. Hteo bih da ih upoznaš, to je sve.

– Žao mi je, Teo – reče, ustavši iz kreveta i spustivši pogled na njega. – Ne želim. Mogu da odsednu ovde, ali ću ja otići. Imaćete stan za sebe. Mnogo je bolje tako.

Teo ju je u neverici odmerio. Sam njegov pogled uzrokovao je da joj se bradavice ukrute, i nije mogla a da ne primeti njegovu reakciju na njeno golo telo.

– Nije bolje tako – reče nežno, obuhvativši je svojim dubokim plavim pogledom. Deo nje je želeo da se preda, da se baci nazad na krevet, utone u njegov zagrljaj i povinuje se. Ipak, njen strah je prevladao. Nije mogla da podnese pomisao na upoznavanje Teovih roditelja. To je suviše približava njemu, suviše zalazi u njegov svet. A ako se to dogodi, kako će pronaći put iz toga kada se sve završi, jer sigurno će se jednog dana umoriti jedno od drugog? Ništa ne traje večno. Duboko je uzdahnula i okrenula se od njega, pokupila kućnu haljinu s poda gde ju je bacio i obukla je, čvrsto je vezavši oko struka.

– Ne mogu sada da pričam o ovome. Moram da se spremim. Imam mnogo obaveza danas. – Odšetala je do toaletnog stočića i podigla četku, bezvoljno prolazeći njome kroz kosu. Posmatrala je Tea kako poraženo ustaje iz kreveta, i osećala je krivicu. Bilo je vreme da promene temu.

– Hoćeš li da ideš na otvaranje Antoneline izložbe večeras? – upita ga, trudeći se da zvuči optimističnije. Teo se zaustavio kod vrata spavaće sobe s peškirom u ruci.

– Ne mogu, izvini. Moram da odem. Imam još jedan posao.

– Opet?

Reč joj je izletela iz usta. Smrtonosna. Valentina je želela da može da je povuče. Brzo se okrenula, ali i dalje je mogla da vidi njegovo lice u ogledalu. Izraz lica mu je sada bio nedokučiv.

– Jel' ne želiš da odem? – upita.

Hitro je pokušala da povuče ono što je rekla.

– Ne, naravno da mi ne smeta. Samo si me iznenadio. Nisam znala da odlaziš baš *danas*... – Glas joj je odlutao i odjednom se osetila budalasto, krhko.

– Da li bi želela da otkazem? – upitao je, naslanjajući se na vrata i gledajući je sa interesovanjem.

– Ne, naravno da ne – odvrati ona ljutito. – Samo sam se pitala kuda ideš. Nije velika stvar. – Trudila se da zvuči ravnodušno i usredsredila se na sređivanje frizure.

– Jesi li sigurna da ne želiš da ostanem? – upita on. Mogla je da oseti njegov prodoran pogled, iako je i dalje izbegavala da ga pogleda u oči.

– Ne, rekla sam ti, nije me briga – reče oštro. – Samo sam bila radoznala, to je sve – rekla je mekše.

Teo je ispustio peškiri i prišao kako bi stao iza nje. Mogla je da oseti njegovu erekciju uz svoja svilom ogrnuta leđa dok se naginjao nad njom i mazio joj ruku. Znala je da pokušava da je namami da se okrene i dodirne ga. Ipak je odolela.

– Uvek sam mislio da te preterano ne zanima kuda idem i šta radim – reče tiho.

– U pravu si. Ne znam zapravo ni zašto sam te pitala. Volim misteriju – objasnila je, pokušavajući da zvuči opušteno. – Sprečava da stvari postanu dosadne.

– Shvatam.

Zavrteo ju je na stolici smešeći se kao da zna nešto što ona ne zna.

– Šta je bilo? – Stavila je prst u njegov pupak, toliko čvrst da joj je prst skoro odskočio. Koji umetnički kritičar ima takve trbušnjake?

– Imam poklon za tebe – reče Teo. – Verujem da će sprečiti da ti bude dosadno dok sam odsutan.

– O stvarno? – reče promuklim glasom, pošavši prema njemu. Možda ipak ima vremena da vode ljubav pre nego što ode na posao. Žudela je da ga oseti u sebi. Jutarnji razgovor ju je uznemirio. Znala je da bi je vođenje ljubavi umirilo. A ipak, baš kad se spremala da ga dodirne, Teo se izmakao i zavreteo glavom, gledajući je koketno.

– De, de, Valentina – reče odlazeći prema ormanu. – Strpljenja.

Otvorio je orman i izvadio veliki paket, položivši ga na toaletni stočić ispred nje.

– Ali zašto si mi kupio poklon? – upita ona, i pogledi im se sretoše u ogledalu. Oklevao je, ne sklanjajući pogled, kao da je želeo nešto da joj poruči. Reči koje nije želela da čuje. Ona spusti pogled.

– Jer smatram da je došlo vreme da ovo dobiješ – reče joj.

Znači to nije nešto što možda želi, ili što bi joj se dopalo, već nešto što treba da ima. Zbog čega je toliko okrutan? Nagnula se da otpakuje poklon, ali je Teo stavio ruke preko njenih i obuhvatio

joj pesnicu svojim dlanom. Ponovo je pogledala u njegov odraz u ogledalu. Osećala se kao da je vreme stalo gledajući u Teove lede-noplave oči, jedini severnjački detalj na njemu, i odjednom su je zaintrigirale njegove tajne. Videla je sebe u odrazu: sitnu i голу. Mali leptir od krvi i mesa urezan u njegove zenice.

– Kasnije – reče, podižući je sa stolice ispred toaletnog stola. – Otvori ga kad odem.

Poljubio ju je i dozvolila je sebi da se prepusti njegovom dodiru. Njegove ruke su odvezivale čvor na njenom struku, i kada ga je ot-petljao, svukao je kućnu haljinu s njenih ramena i ona pade na ze-mlju. Njegov penis u erekciji pribio se uz njenu karlicu, i čeznula je za njim, žudeći da ga oseti u sebi. Popela se na prste i obavila jednu nogu oko njegove. Bio je skoro ostao bez daha dok ju je podizao i ulazio u nju.

– Valentina – prošaptao je. – Ah moja Valentina...

– Psttt – reče, stavljaajući prst na njegove usne da bi ga učutkala. Odneo ju je do kreveta. Bila je upletena oko njega, osećajući kako sve dublje ulazi u nju. Pali su zajedno kao jedno na čaršave, i čvrsto ga je stegla pozivajući ga da uđe u nju brže, snažnije. Izdigao se iznad nje i uzeo obe njene ruke u svoju, podigavši ih iznad njene glave. Bila je izgubljena u vrtlogu strasti. Polako se povukao iz nje, i ona blago uzdahnu kada se ponovo nabio u nju. Pridružila mu se, udruživši se s njim u silovitoj strasti. Spojili su se u pulsirajućem zajedništvu. Zatvorila je oči, konačno se opustivši. Ovo je ono što joj je potrebno. Potpuno prepuštanje. Prepuštena osećajima pušta da je telo vodi bez razmišljanja. Osetila je njegov dodir duboko u sebi, onaj kakav samo Teo ima, i počela je da pulsira oko njega. Pred očima joj je prizor uzburkane vode koja nadolazi i povlači se sve do samog središta kovitlajućeg vrtloga. Doživeli su vrhunac zajedno i ona je potonula, kao da je sâm krevet dno okeana koji ih davi. Voda je crna.

Posle toga ju je držao u naručju. Znala je da mora da ustane, da će zakasnuti na posao, ali ipak je kao paralisana ležala u čvrstom zagrljaju svog ljubavnika.

– Valentina? – šapnuo joj je u uvo.
– Nemoj da govoriš – preklinjala ga je. Nemoj da uništiš naš mir. Ignorisao ju je.

– Valentina, molim te budi moja devojka.

Nije odgovorila.

– Valentina, želim da budemo više od običnih ljubavnika. Cimera. Okrenula se da se suoči s njim.

– Ne, Teo. Ne želim to.

– Jesi li sigurna?

Klimnula je glavom, i on je izgledao toliko tužno da skoro da je pristala na njegov zahtev. Ali čemu to? Nije ona materijal za devojku.

Pokušala je da ga uteši svojim telom. Postavila je ruke na njegove grudi, i prstima prošla kroz uvojke njegove kose čupkajući ga, pre nego što je podigla prste na usne i olizala ih, štipajući ga za bradavice. Sve vreme ju je gledao bez reči, a telo mu nije reagovalo. Najzad je uzeo njene ruke u svoje, podigao ih i sklonio ih od svog tela.

– Zašto da ne? – pitao ju je. – Ne želim da te promenim. Želim samo da mogu da te nazovem svojom devojkom.

– Teo... ne mogu... znaš da... rekla sam ti ranije...

Neadekvatne reči saplitala su se jedna o drugu. Povukla je ruke iz njegovog stiska.

– Možeš li barem da razmisliš o tome? Molim te pokušaj, Valentina.

Želela je da zavrišti da to ne vodi ničemu. Ne može dopustiti sebi da se zaljubi u njega. A opet je zatekla sebe kako pristaje da razmisli o tome. Iako je znala da to nije pošteno, pustila ga je da ode s nadom.

Sada je bilo prekasno. Otišao je. Nije imala ideju kuda, osim što je znala da će tamo biti hladno, pošto je poneo perjanu jaknu i čizme za sneg. Drago joj je što nije nastavio da je pritiska. *Hoćeš li da budeš moja devojka?* Ne, nikada to ne bi mogla. Zašto ne može samo da ostavi sve kako jeste? Neobavezno. Zabavno. Seksi. Ali zajednički život teško da je neobavezan, pretpostavljala je. Da li je budala što je dozvolila muškaracu da se useli kod nje? I zašto mu

je potrebno da se ona obaveže na nešto? Ne želi da ode... a opet ne može da mu dâ ono što želi. Možda je njena majka ipak u pravu, pomisli kiselo. Možda njih dve nalikuju jedna drugoj. Nestalne leptirice koje lete s cveta na cvet.

Valentina odagna te misli, i podiže paket s toaletnog stola. Bio je iznenađujuće težak, i ona ga ponovo spusti. Bio je to običan smeđi papirni paket uvezan vrpcom. Bez oznake. Bez kartice. Puna je iščekivanja. Šta bi to moglo biti? Nadala se da nije neki veliki romantični gest. Bože moj, šta ako priprema teren za prosidbu? Užasnula ju je ta pomisao. Nije imala nameru da se ikada uda.

Pomerila se korak unazad i zurila u paket. Nije bila sigurna da je spremna da se suoči sa onim što se nalazilo unutar smeđeg papira. Imala je osećaj da je nešto važno. Ušla je u kupatilo i odvrnula tuš na najjače. Dok joj je vrela voda u mlazovima padala po ramenima, niz leđa, stomak i bedra, ona otvori usta dopustivši joj da prođe kroz nju. Pokušavala je da ispere svoju anksioznost, da zaboravi Teov pogled pre nego što je otišao. Zašto svi njeni ljubavnici pokušavaju da je zarobe? Nadala se da je Teo drugačiji. Daje mu toliko slobode, a on i dalje nije zadovoljan. Najviše je nervira što njegovi odlasci počinju da joj smetaju. Ponekad se budi u pola noći kad je odsutan pitajući se da li je dobro. Uvek je na granici da mu pošalje poruku, ali uspe da se zaustavi. Njihovo pravilo je da nikada ne kontaktiraju jedno s drugim kad su u inostranstvu. Valentinu dopisivanje zamara. Poslednja stvar koju želi je da ispadne naporna.

Navlačila je čarape kad je shvatila da više ne može to da podnese. Mora da zna. Noseći samo tange, pojas i jednu prozirnu čarapu, stisnula je paket i pokušala da oceni njegovu težinu. Moglo bi biti neko pismo, ili knjiga. Ionako je prevelik da bi bio prsten, hvala bogu. Trebalo joj je mnogo vremena da odveže vrpcu, koja je bila čvrsto uvezana. Tipično za Tea. Zatim je polako cepala papir dok svi komadići nisu završili pored njenih stopala.

U ruci je držala crnu knjigu. Kad malo bolje razmisli, to je album, ali star, napravljen od nekavog crnog pliša toliko izlizanog da je od njega ostala samo gola tkanina. Dok je otvarala knjigu zapahnuo ju je jak miris starih ruža, slatkast i istruleo. Sa iznenađenjem

je gledala u otvorenu knjigu sedajući na krevet. Baš čudno. Poklon je zagonetka. Za prvu stranicu bio je zakačen negativ. Odmah je videla da je star, jer je veći od modernih negativa i žućkaste je boje. Malenom srebrnom trakom koju je lako skinuti zakačen je za debeo papir koji podseća na one koji se koriste za čestitke. Izvadila je negativ i pogledala ga na svetlosti, ali bilo je nemoguće ustanoviti šta je na slici. Okrenula je stranicu i pronašla još jedan negativ. Okrenula je sledeću, pa onu posle nje. Sve su sadržale negative. Ništa više. Bez reči. Bez slika. Bez objašnjenja. Osetila je neobjašnjivu ljutnju i bacila knjigu na krevet iza sebe. Kakav je ovo poklon?

Nije neki običan poklon, takav je to poklon, Valentina.

Mogla je da čuje Teov glas u svojoj glavi. Laknulo joj je. Podigla je negativ koji je odlepila sa albuma. Ovo je više od poklona, pomislila je. Ovo je igra. Od uzbuđenja je osetila leptiriće u stomaku. Teo se igra s njom. Dajući joj sitne deliće... čega? Njega, nje, misterije koja ga okružuje? Ovo je zabavno, i svakako nije prosidba niti išta previše romantično. Pažljivo je stavila negativ na stočić pored kreveta i navukla drugu čarapu. Nije mogla da dočeka da ode u mračnu komoru da razvije fotografiju i razotkrije prvi trag Teove zagonetke.